

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๒

ของ

องค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้น
อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี

ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก
เรื่อง การใช้ข้อบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

ตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก ได้ตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก จึงผ่านความเห็นชอบจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก ในคราวประชุมสมัยสามัญ สมัยที่ ๒ /๒๕๖๒ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒ และได้ผ่านความเห็นชอบ จากนายอำเภอเชียงใหม่ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงขอประกาศใช้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(ลงชื่อ)

(นายเทียน แผลงฤทธิ์)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

.....

หลักการ

เพื่อให้การปฏิบัติในการควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ เป็นไปตามพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข ๒๕๓๕ จึงได้จัดทำข้อบัญญัติการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

เหตุผล

เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก ยังไม่มีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่องการ
ควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแล การจัดระเบียบและรักษาภาวะความ
เป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก และป้องกัน
อันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ตลอดจนทั้งกำหนดมาตรการควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ ตาม
บทบัญญัติของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงจำเป็นต้องตราข้อบัญญัติ
องค์การบริหารส่วนตำบลฉบับนี้ขึ้น

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.๒๕๓๗ รวมแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นกและนายอำเภอเมืองใน จึงตราข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก เมื่อพ้นกำหนดเจ็ดวันนับแต่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าหรือสัตว์ชนิดอื่นๆ

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า กรรมวิธีหรือวิธีการที่จะดูแลให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้เพื่อไว้ขายหรือการค้าหรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเป็นงานอดิเรกการมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจณ

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“สัตว์ควบคุมพิเศษ” หมายความว่า

๑. สุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้าย เช่น พิทบูลเทอเรีย บูลเทอเรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์บูลเทอเรีย รอทไวเลอร์ และฟิลาบลาซิลเรียโร เป็นต้น

๒. สุนัขที่มีประวัติทำร้ายคน หรือพยายามทำร้ายคน

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

“มูลฝอย” หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร มูลสัตว์หรือ ชากสัตว์ รวมถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาดที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่นจากชุมชน

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้น

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่นหรือบุคคลซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้น

ข้อ ๕ ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้น รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง ประกาศ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวดที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๖ ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้น โดยเด็ดขาดได้แก่

- (๑) งูพิษและงูที่อาจเกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
- (๒) ปลาปิรันยา
- (๓) คางคกไฟ
- (๔) สัตว์ร้ายต่างๆ
- (๕) สัตว์มีพิษร้ายอื่นๆ
- (๖) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่นๆ

ข้อ ๗ ให้สัตว์ดังกล่าวต่อไปนี้ เป็นสัตว์ที่ต้องมี การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้น

- (๑) ช้าง
- (๒) ม้า
- (๓) โค
- (๔) กระบือ

- (๕) สุกกร
- (๖) แพะ
- (๗) แกะ
- (๘) ห่าน
- (๙) เป็ด
- (๑๐) ไก่
- (๑๑) สุนัข
- (๑๒) แมว
- (๑๓) จระเข้
- (๑๔) นก
- (๑๕) หนู

ข้อ ๘ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้พื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลบางขันเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ดังนี้

(๑) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์โดยเด็ดขาด

- ๑.๑. พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรมและเขตประชากรหนาแน่น
- ๑.๒. ที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย
- ๑.๓. สถานที่ท่องเที่ยว
- ๑.๔. วัด โรงเรียน สถานที่ราชการ เว้นแต่เป็นการเลี้ยงเพื่อจัดสวัสดิภาพสัตว์ เลี้ยงการศึกษา วิจัย และ/หรือได้รับอนุญาตให้เลี้ยงจากเจ้าพนักงานตามข้อบัญญัติหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง
- ๑.๕ บริเวณถนนสาธารณะทุกสาย บริเวณลำห้วยทุกห้วย สระน้ำหรือหนองน้ำสาธารณะทุกหนอง ที่ประกาศเป็นเขตห้ามเลี้ยงสัตว์

(๒) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่าง

หนึ่ง ดังนี้

๒.๑ พื้นที่อยู่อาศัยไม่หนาแน่น หรือพื้นที่ทางไกลเขตชุมชนเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือ

ปล่อยสัตว์ประเภทดังนี้

ก. การเลี้ยง โค กระบือ แพะ แกะ	จำนวนไม่เกิน ๑๕ ตัว
ข. การเลี้ยงสุนัข	จำนวนไม่เกิน ๖ ตัว
ค. การเลี้ยงไก่ นก เป็ด ห่าน	จำนวนไม่เกิน ๔๕ ตัว
ง. สัตว์อื่นๆนอกจาก ข้อ ก และ ข	จำนวนไม่เกิน ๕ ตัว

หมวดที่ ๒

การจดทะเบียนสัตว์

ข้อ ๕ ในการจดทะเบียนสัตว์ ให้เจ้าของบ้านหรือเจ้าของสัตว์ที่ครอบครองสัตว์เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๖๐ วันขึ้นไป ยื่นคำขอใบรับรองการจดทะเบียนและขึ้นทะเบียนสัตว์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก หรือสถานที่ใดตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่สัตว์ตายหรือได้พบสัตว์ที่ตายแล้ว เจ้าของบ้านหรือเจ้าของสัตว์มีหน้าที่ต้องแจ้งการตายหรือพบสัตว์ที่ตายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่สัตว์ตายหรือพบสัตว์ตาย เพื่อปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

หมวดที่ ๓

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

ข้อ ๑๑ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคงแข็งแรงตามความเหมาะสมแก่ประเภท และชนิดของสัตว์ และมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและบำบัดของเสียที่เกิดขึ้นอย่างถูกสุขลักษณะ

(๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำ ไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมักหมม จนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

(๓) เมื่อสัตว์ตายลงเจ้าของสัตว์จะต้องกำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะเพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญจากกลิ่น ควัน และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของแหล่งน้ำ

(๔) จัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์ เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์

(๕) ให้เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตน ไม่ปล่อยให้สัตว์อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยปราศจากการควบคุม กรณีเป็นสัตว์ดุร้ายจะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่บุคคลภายนอกเข้าไปไม่ถึงตัวสัตว์ และมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกตได้อย่างชัดเจน

(๖) ไม่เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

(๗) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญต่อผู้อื่น

(๘) ปฏิบัติการอื่นใดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น

รวมทั้งข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งขององค์การบริหารส่วนตำบลยางซิ่นก

ข้อ ๑๒ ให้เจ้าของสัตว์มีหน้าที่ต้องกำจัดสิ่งปฏิกูลอันเกิดจากสัตว์ของตนในที่หรือทาง

ข้อ ๑๓ ในกรณีมีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ที่เลี้ยงไว้นั้นเป็นโรค อันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์แยกสัตว์ไว้ต่างหาก ให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัตวแพทย์ เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๔ เมื่อสัตว์ตาย เจ้าของสัตว์ต้องกำจัดซากสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะเพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะเชื้อโรค เพาะพันธุ์แมลงหรือพาหะนำโรค โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญและไม่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนในแหล่งน้ำ

ข้อ ๑๕ เจ้าของสัตว์มีหน้าที่ต้องอำนวยความสะดวกหรือไม่กระทำการใดอันเป็นการขัดขวางการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ และห้ามมิให้ผู้ใดขัดขวางการจับสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของในที่สาธารณะ

ข้อ ๑๖ เมื่อมีประกาศเขตโรคระบาดสัตว์หรือประกาศเขตโรคสัตว์ชั่วคราว ห้ามมิให้ผู้ใดเคลื่อนย้ายสัตว์หรือซากสัตว์ภายใน และเข้า-ออก ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลข้างขึ้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากสัตวแพทย์ของสำนักงานปศุสัตว์อำเภอ/สำนักงานปศุสัตว์จังหวัด เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๗ ผู้ใดนำสัตว์ออกนอกสถานที่เลี้ยง ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ควบคุมสัตว์ด้วยอุปกรณ์ที่แข็งแรงพอที่จะหยุดยั้งมิให้สัตว์ทำร้ายผู้อื่นหรือทำความเสียหายแก่สิ่งของสาธารณะหรือของผู้อื่นได้อย่างทันทั่วทั้ง

(๒) กรณีที่เป็นสัตว์ควบคุมพิเศษ ต้องสวมใส่อุปกรณ์ครอบปากและสายลากจูงที่แข็งแรง และจับสายลากจูงสัตว์ห่างจากตัวสัตว์ไม่เกิน ๕๐ เซนติเมตร

หมวดที่ ๔

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๕ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ จนเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการดำเนินการตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนี้

(๑) เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อย ๓๐ วันเมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลข้างขึ้น

(๒) กรณีกักสัตว์ดังกล่าวแล้วมีเจ้าของมาขอรับภายใน ๓๐ วัน เจ้าของสัตว์นั้นต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับสัตว์เลี้ยงตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ใช้จ่ายจริงแก่ราชการส่วนท้องถิ่น นอกจากนั้นจะต้องเสียค่าปรับอีกตามโทษที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าจะปรับเท่าใดหรือไม่ปรับก็ได้

(๓) แต่ถ้การกักสัตว์ไว้ อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่นหรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

(๔) เมื่อเจ้าของสัตว์มารับสัตว์คืนภายใน ๓๐ วัน ให้คืนส่วนที่เหลือเก็บไว้แทนสัตว์แก่เจ้าของ ส่วนโทษปรับนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

(๕) ในกรณีที่ปรากฏว่า สัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๐ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นกในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวดที่ ๕

บทลงโทษ

ข้อ ๒๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (บทกำหนดโทษ มาตรา ๒๕ คือ โทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐.- บาท ตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง)

ประกาศ ณ วันที่ ๖๖ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(ลงชื่อ)

(นายเทียน แผลงฤทธิ์)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางขึ้นก

- เห็นชอบ -

(ลงชื่อ).....

(นายสันติพงษ์ สมศรี)

นายอำเภอเขื่องใน